

1

Точно бях пропълзляла до бюрото си, както обикновено – с два часа закъснение, когато заместник главният редактор Анна Харви зловещо изникна иззад рамото ми.

„Трябва да говоря с теб“, прошепна тя.

Анна беше прекарала целия си живот в „Конде Наст“* – истинска представителка на старата школа. Къса черна коса. Вълнен костюм и перли. Кремава блуза на „Шанел“.

Единайсет сутринта се беше превърнал в обичаен час за появата ми на работното място, така че не се изненадах, че някой висшестоящ служител ме чака, за да си поговорим. Денят на страшния съд се очертаваше отдавна, но точно сега бях адски изморена.

Изправих се и с възможно най-минимално усилие тръгнах по дългия коридор, който водеше към кабинета ѝ. От дясната ми страна беше мястото на редакторите. Отляво в редица бяха подредени стъклените кутийки на висшестоящите. Декорът беше ослепителнобял и всичко наоколо имаше толкова искрящо чист вид, че офисът спокойно можеше да бъде сбъркан с болница. Или поне така ми се струваше вследствие на факта, че ми беше много лошо. Повдигаше ми се и се чувствах като в мъгла, все едно страдах от рязка смяна на часовия пояс. В действителност бях прекарала нощта в „Трамп“, консумирайки чудовищни порции кокаин и водка. След това май продължихме в „Лекипе англез“, но след достатъчно количество дрога и алкохол клубовете се сливат.

---

* *Condé Nast* – американска медийна компания, която притежава двайсет печатни и електронни издания с аудитория от над 164 милиона души – Бел. прев.

Към онзи момент бях работила за „Вог“ в продължение на пет години и въпреки неблагоприятията, които вършех в извънработно време, винаги се трудех усърдно. В началото бях асистентка на Сараяне Хоур, модния директор, но когато тя напусна и отиде в „Харпърс базар“, започнах да работя при Джейн Пикъринг. В крайна сметка станах редактор аксесоари – подреждах колани, чанти и обувки на една страница, озаглавена „Последен поглед“.

Рубриката носеше това название, защото беше последна в списанието, но много хора ми казваха, че винаги отварят първо именно на нея. Не беше фотосесия с модел, а по-скоро тематична колекция. В един месец темата беше „Коледни подаръци“, в друг – „Сребърен металик“. Но сега се оказваше твърде вероятно „Последен поглед“ да бъде последната ми работа на това място.

Последвах Анна в кабинета ѝ и седнах срещу нея, заставайки лице в лице с жена с гневния вид на учителка, която е на ръба на нервна криза. Струва ми се, че най-много я въбесяваше очевидния ми талант, който въпреки всичко не беше достатъчна причина, за да ме задържи.

„Мислим, че си надраснала работата си“, започна тя.

Във „Вог“ никога не казваха „Уволнен си!“. Използваха окуражаващи евфемизми от езика на личностното развитие. Кимнах и изпуснах шумна въздишка на облекчение. Разменихме си топли и добронамерени погледи, след което оставих събирането на вещите си за следващия ден, прибрах се къщи и проспах целия следобед.

В онези дни самоанализът и самосъзнанието не бяха сред силните ми страни и докато се търкалях в леглото къщи, не успях напълно да оценя огромната услуга, която Анна ми бе направила. Тя ми помогна да си проправя път. Тя ме накара да впрегна сили в нещо, което с течение на времето щеше да ме

доведе до успех по-голям от всичко, което някога съм си представяла. Но ако историята, която следва, беше изненада за мен, то за хората, които ме познаваха по онова време, а и по-рано, тя е пълна мистерия. Никой никога не би казал за Тамара Иърдай, че тя „най-вероятно ще успее“.

Офисът на „Вог“ е на Хановер Скуеър, близо до Оксфорд Съркъс, което се намира точно срещу Хайд Парк на Честър Скуеър – там живеех през 1995 г., в мазето на къщата на родителите ми. Недвижимите имоти в Лондон и особено в Белгравия са безумно скъпи и обикновено големите къщи имат помещения за персонала, които старите поколения предоставят на не чак толкова заможните си по-големи деца. Моето скромно жилище разполагаше с отделен вход и врата, която го свързваше с главната къща, но която се стараех да бъде заключена през по-голямата част от времето.

Този плах опит за усамотение вбесяваше майка ми. Освен това тя беше и „неразположена“ – любезен начин да се каже, че имаше тежки емоционални проблеми, обострени от алкохолизма, и въпреки че в онзи момент беше трезва, не търсеше помощта, от която имаше нужда. А и може би вече не можеше да ѝ се помогне. Със сигурност обаче тя винаги е била най-болезнената нишка в тъкачния стан на моя живот. В най-ранния ми спомен тя ме хвърля върху леглото и аз си удрям главата в радиатора. Пропусках ли нещо? Вдигала съм много шум? Спомням си само че бях толкова шокирана, че ми отне известно време да регистрирам болката и последвалите любящи нейни думи: „Не си се ударила. Дори не се разплака, преди да се обърна“.

Алкохолните маратони на майка ми, нейната преднамерена жестокост и яростната ѝ лудост бяха отровата на детството ми.

Но по времето, прекарано в мазето на Белгравия, най-голямата ѝ перверзия беше да гледа как следвам нейния отгъпан път на зависимост от различни вещества, без да каже и дума.

В продължение на няколко години бях така нареченият функциониращ зависим. Когато не бях по клубове, заспивах в 8 вечерта, но това не беше обикновен сън. Онова, което се случваше в дома ми всяка вечер силно наподобяваше бавна смърт. На следващата сутрин ставах и се довличах на работа. Мисля, че ако моето дете живееше по този начин, щях да кажа нещо.

А и майка ми не беше напълно безразлична към моето съществуване. Всеки път, когато бях навън, слизаше в стаята и ровеше в нещата ми, а след това правеше неуместни коментари за видяното пред други хора. Веднъж бях със семейството на приятеля ми във Франция и баща му ме попита: „Вярно ли е, че майката ти трябва да слиза долу и да подрежда бельото ти?“.

Седрик Мидълтън, приятелят ми, работеше във финансовата сфера, но като изключим това, не беше типичният блед и педантичен възпитаник на английско обществено училище. Седрик беше учил в Швейцария, а там отиват единствено хора, които могат да си го позволят и които не се справят много добре на места като „Итън“ или „Хароу“*. Това му даваше известно предимство.

Седрик произхождаше от семейство от дребната аристокрация и живееше точно зад ъгъла – също като мен – в мазето на родителите си. Наистина беше модерно. С няколко години помалък от мен, той беше висок и красив, с провиснала кестенява коса. Беше и много забавен. Мотаехме се с компания, към която генеалогията беше също толкова благосклонна: Лукас Уайт, синът на лорд Уайт; Емили Опенхаймер, чието семейство някога беше притежавало повечето диаманти в Южна Африка; Тара

---

* От англ. ез. *Eton, Harrow* – престижни средни училища в Англия – Бел. прев.

Палмър-Томкинсън, кръщелница на принц Чарлз и „момичето за всичко“ Тамара Бекуит, която сега не слиза от страниците на британските таблоиди.

Нощните ни обиталища варираха от „Л’екипе англез“ в Мерилбоун до „Трамп“ на Джърмин стрийт, частен клуб, основан по времето на Суингинг Лондон ерата*. Собственикът Джони Голд е бил домакин на всички големи звезди – от Франк Синатра и „Бийтълс“ до Линдзи Лоан и Доди ал Файед. С баща ми са се познавали в дните, когато татко също притежавал подобно място и все още бил градски тип.

Но по времето, когато настъпи краят на кариерата ми като моден редактор, да бъда „зашеметяваща“ на дансинга без в нито един момент да знам точното си местонахождение със сигурност, ми създаваше повече неприятности, отколкото си заслужаваше. Бях се отдала на прахосничество и благодарение на този очакван обрат в отвратителния сценарий се оказах безработна. Единствената причина да живея нещастно под покрива на родителите ми беше, че със заплатата от „Вог“ не можех да си позволя да се изнеса. А сега не разполагах дори с нея.

Докато се излеждах в подземната си бърлога в дните непосредствено след разговора ми с Анна Харви, осъзнавах все по-ясно, че претърпявах житейска криза. Без работата във „Вог“, какво точно смятах да правя? Бях се издигнала от дълбините до професията, за която мечтаех в училище, а сега бях прецакала всичко.

А и как щях да се издържам? Щях вечно да живея на гърба на родителите си? Щях да ям гуакамоле и чипс, увита в одеяло на дивана в белгравската версия на „Светът на Уейн“***?

Нуждаех се от план. Какво ни съветваха книгите за самопо-

* От англ. ез. *Swinging London* – общо название за модния и културен живот на Лондон през 60-те години на XX век – Бел. прев.

*** От англ. ез. *Wayne's world* – американски комедиен филм от 1992 г. – Бел. ред.

мощ? „Запитай се какво обичаш да правиш, в какво си наистина добър.“

Определено бях добра в модата, с изявен интерес към обувките, датиращ далеч преди „Последен поглед“. На една фотосесия за „Вог“ в Непал бях обсебена от дилемата кой чифт унти* да обуя. Когато бях на четири, с измама успях да се вмъкна в училищно пътуване до Париж с по-големите момичета, където избухнах в плач пред чифт червени каубойски ботуши и монахините се видяха принудени да ми ги купят.

През последната година в мен се зараждаше една предприемаческа идея и с оглед на това, че „нуждата е майка на много добри неща“, изглежда, беше настъпило времето да я приведа в действие. В Ист Енд имаше един обушар, който си беше създал репутация, като изработваше поръчкови обувки за жени с определен произход. Ако лейди Уиндърмиър-Смайт или дъщеря ѝ се нуждаеха от обувки, които да паснат на точния оттенък на роклите им и да бъдат или с деколте, или с отворена пета (съществуваха само тези две опции), той беше правилният човек.

Обушарят се казваше Джими Чу и работеше в малък магазин в Дикенсовата сграда на Кингсленд Роуд, където някога се бе помещавала лондонската болница „Метрополитън“. Имаше малка изложбена зала с мръсен стар килим, няколко дървени рафта с мостри, шевна машина и работна маса. Беше отвратително, но бентлитата спираха отпред, дамите се сядяха и се оставяха да вземат мерки от крака им върху парче картон, а обувките им се изработваха точно навреме за предстоящото парти, сватба или бал на някой виконт.

Джими се издигна от обушар до богаташ през 80-те, когато големите модни къщи все още нямаха линиите обувки, които

---

* Унти – кожени ботуши за много студен климат. Моделът им е заимстван от ескимоските ботуши от тюленова кожа – *Бел. прев.*

предлагат днес. Серджо Роси правеше обувки висша мода в Европа, но единствените приказни, секси обувки, които можеше да се купят в Лондон, бяха на Маноло Бланик. Така Джими Чу се превърна в доставчик не само за дамите от висшето общество, които имаха нужда от „еднократни“ обувки, но също и за модните редактори.

Когато планирахме снимки за „Вог“, някой от нашите младши сътрудници отиваше до ужасната му малка работилница в Хакни, минаваше покрай бодливата тел и металните решетки и му разказваше какво ще правим. „Това е гладиаторска история... Имаме нужда от равни гладиаторски сандали, само със сребърни капси.“ Точно преди фотосесията, винаги в последния момент, племенницата му Сандра се появяваше с обувките. Отдавахме му дължимото на страницата в списанието, след което още повече знатни дами намираха пътя към работилницата му.

Джими беше от Малайзия, където от деветгодишен чиракувал в обуцарницата на баща си – готвел ориз и водел сметките, докато се учел да прави обувки. Като тийнейджър пристигнал в Лондон, за да учи в кожарското търговско училище Кордудейнърс колидж – част от Лондонския колеж по мода. Името Кордудейнър* произлиза от Кордоба – като названието на испанския град и кордобската кожа. Откакто през 1271 г. в Лондон била основана гилдията на обуцарите, те се наричали Почитаема група на обуцарите. Много по-късно и с голямо съжаление осъзнах, че учениците в Кордудейнърс научават всичко за изработването на обувките, но не и за дизайна им.

Елизабет Стюарт-Смит, която през 80-те години работела в съседство с Джими, също била възпитаничка на Кордудейнърс. В търговско отношение тя се справяла много по-добре от него

---

* На англ. ез. *Cordwainer* – Бел. прев.

и го помолила да прави обувки за нея. Тя била човекът, който пуснал мълвата, че Джими прави „еднократни“ обувки в кратки срокове, сред модните редактори. За известно време двамата заедно правели обувки за нейната линия, но през 1988 г., точно когато брандът ѝ започнал да се разраства, тя решила да премести производството в Италия и оставила Джими на произвола на съдбата. Сигурна съм, че това в известна степен го е накарало да се почувства използван.

Следващата авантюра на Джими била партньорство с трима турци – братя, чийто баща бил отворил фабрика за обувки на Абът стрийт, много близо до Болницата, през 50-те. Името на бащата било Мехмет Кърдаш и, по всеобщо мнение, той бе въвел тънките високи токчета във Великобритания. Беше кръстил марката си „Джина“ – на актрисата Джина Лолобриджида.

Синовете на Мехмет започнали да произвеждат за Джими линия конфекция във фабриката „Джина“ и през 1991 г. отворили магазина на Слоун стрийт, където предлагали марките „Ема Хоуп“, „Джина“ и „Джими Чу“. Спомням си как отидох там, видях обувките, които бяха направили за Джими и си помислих, че са ужасни – нищо характерно, отличително или интересно. Това бяха обувки от типа „майка на булката“ и – излишно е да споменавам – начинанието им не просъществува. Още веднъж лошият опит засилил вродения консерватизъм на Джими и потвърдил поговорката, която той все си повтарял наум: „Обушарю, пробождай до последен дъх“.

Но напредъкът упорито преследвал Джими, този път в лицето на Анушка Хемпел, която забелязала, че много от нейните клиентки поръчват обувките си при него и го убедила да прави модели за нейната марка висша мода. Това довело до решаващото обаждане от Кенсингтън Палас, в което Джими бил помолен да направи обувки за принцеса Даяна. Можел ли той да отиде

да ѝ вземе мярка с парчетата си картон? Не трябвало тя да ходи при него.

Джими беше все така отдаден на работата си и се справяше изключително добре с „единствените по рода си“ модели обувки, когато, скоро след изгонването ми от „Вог“, помолих Седрик да ме закара до Хакни, за да проведе с Джими първия си сериозен разговор относно започването на бизнес.

Въпреки че сградата, в която работеше Джими, беше отдадена на странни занаятчий от целия свят (и на случайни модни величия като Александър Маккуин), все още беше известна като Болницата. Нямаше месингови табели, които да подсказват разнообразието от бизнес седалища вътре. Трябваше да минеш покрай телена ограда, бодлива тел и метални решетки, покрай тухлена барака, потънала в плевели и чакъл, и да попиташ за това, което те интересува. Беше нещо средно между „Блейд рънър“* и „Лудият Макс“**.

В деня, в който дойдохме със Седрик, седнахме в пробната с разнищения килим и Джими ни сервира чай. Сандра седеше приведена над работата си на една маса наблизо, но слушаше внимателно, докато обяснявах какво ми се върти в главата. Джими трябваше да направи дизайна на линия изискани обувки, а аз – да намеря фабрика, която да ги произвежда, и да управлявам маркетинга и продажбите. Щяхме да отворим магазини и да пуснем масова линия, която да се продава във висок клас търговски обекти по целия свят, и щяхме да станем невероятно богати.

Седрик мислеше, че планът е добър, но Джими не беше осо-

* От англ. ез. *Blade runner* – научнофантастичен филм от 1982 г., режисиран от Ридли Скот по книгата *Мечтаят ли роботите за електроовце?* от Дилип К. Дик (изд. Аргус, 1994 г.) – Бел. ред.

** От англ. ез. *Mad Max* – научнофантастичен филм от 1979 г., режисиран от Джордж Милър, начало на поредица от общо четири филма, останалите три излезли съответно през 1981 г., 1985 г. и 2015 г. – Бел. ред.

бено словоохотлив. Беше изпадал в подобна ситуация един или два пъти преди това, но въпреки срещата си с кралското семейство, той все още се чувстваше имигрант, който живее с малко пари в общинско жилище с жена си и бебето им. Английският му беше ужасен и мисля, че все още не се бе справил с шока от Лондон, лондончаните и въобще – от всичко западно.

Усмиваше се постоянно по неговия любезен, „азиатски“ начин, но въпреки че постоянно повтаряше „Да, да, да“, не бях сигурна каква част от казаното достига до него. Сандра не вдигна поглед по време на цялата среща едва когато станахме да си ходим, кимна и се усмихна плахо.

Отчаяно исках да намеря нова посока в живота си и нямаше да се откажа така лесно. Въпреки това знаех, че изграждането на бизнес с този опърничав, склонен към уединение китайски общуващ няма да се случи за една нощ. За една нощ дори нямаше да го убедя да участва.

В същото време продължавах да работя върху някои лични проблеми и да се придържам към собствено установения саморазрушителен терапевтичен план.

Няколко дни след първата ми среща с Джими Деймиан Аспинал, синът на собственика на казина Джон Аспинал, заведе нашата отбрана групичка в Париж, за да прекараме уикенда в „Крийон“, но той – за разлика от нас, напълно се беше отказал от алкохола и наркотиците. Все още се забавляваше на партитата, но го правеше абсолютно трезвен.

Останалите членове на групата също се въздържаха поне от наркотиците, но не и аз. На втората нощ бяхме в „Ле бан душ“ в Маре, гърмеше хаус музика, а аз си проправях път измежду кокалестите лакти на моделите в дамската тоалетна. То-

ку-що се бях върнала на масата, когато Деймиан се обърна към мен и каза:

„Имаш проблем. Трябва да се лекуваш.“

Бях шокирана. Този коментар ми дойде съвсем неочаквано. Бях изумена, че въобще е забелязал. Не бяхме особено близки, така че защо Деймиан внезапно проявяваше такава загриженост?

Всичките ми близки хора ме определяха като дистанцирана, сякаш живея под стъклен похлупак. При спешен случай счупи стъклото. Деймиан току-що беше хвърлил камък и тази неочаквана искреност и яснота пропукаха годините, прекарани в пасивност и откази да погледна истината в очите.

„Напълно си прав“, отвърнах.

За мен това беше идеалният момент да чуя очевидното, изречено на глас, и умът ми беше изключително възприемчив. Намирах се в период на съжаление, не в романтичния или духовния смисъл на думата, а като в „план Б“ от филмите – „Обкръжена съм, предавам се!“.

„Брилянтно! Ще го направя. Ще се подложя на лечение и ще се оправя. Къде трябва да отида?“

Деймиан спомена някакво място в Съри и аз изпуснах още една въздишка на облекчение. Имаше решение на моя проблем, просто досега не се бях сетила. А беше толкова просто. Щях да отида в клиника веднага щом се върна в Лондон. Но тази внезапна яснота стана нов повод за празник и всичките ми планове за трезвеност отстъпиха пред кокаина в чантата ми и огромните количества водка на бара.

В неделя махмурлийската ни група обядва, а после отлетя обратно за Англия. Още в понеделник се обадох в клиниката, която Деймиан спомена. След това със Седрик заминахме за Испания, където прекарахме две седмици с приятели в Марбела. Поех огромно количество дрога, отчасти защото знаех, че ми е

за последно. Взимах не само кокаин, но и екстази, всичко това обилно полято с предпочитаната напитка от руските степи. Цяло чудо е, че се върнах оттам жива.

Когато се прибрахме в Лондон, Седрик ме заведе на вечеря в „Сан Лоренцо“ в Кингсбридж. Там изпих последната си чаша червено вино и на следващата сутрин отпътувахме с малкия му голф джи ти ай по магистрала А25 към Съри.

„Фарм Плейс“ се намира в селцето Оукли и въпреки че е съвсем близо до града, е типична за английската провинция, като извадена от пощенска картичка. Около старите отделни къщи се извиват розови храсти, а белите дрехи за крикет на момчетата контрастират на зеления селски фон.

Центърът за рехабилитация се намираше в занемарена къща от епохата на Тюдорите с дупки от цигари по диваните в приемната, запуснати тревни площи и мръсен плувен басейн, който никой никога не беше използвал.

Сбогувах се със Седрик на алеята пред къщата с леко безпокойство. Чувствах се сякаш ме оставят пред училище, но бях решена да се изчистя от първия ден, без ритници и без викове. В действителност терапевтите бяха доста изненадани от ентузиазма ми и заключиха, че никога не са виждали някого толкова твърдо решен да се излекува.

Не знаех защо бях преигравала до този момент, но знаех, че със сигурност не беше заради „забавлението“, защото на този етап от играта въобще не ми беше забавно. Не можех да определя точно какви бяха демоните ми, може би дори не ги виждах, но със сигурност не бяха само моите собствени. Естествено, един от тях беше този на майка ми и загадката защо винаги ме е презирала. Но другата ми движеща сила беше дяволският стремеж към финансова независимост, която, надявах се, щеше да ме държи далече от лапите ѝ.

Макар да бях прекарала детството си на предпочитани от много хора места – Бевърли хилс, Белгравия, някак си бях наследила страха от бедността, който понякога се поражда в семействата на предприемачите. Баща ми беше направил много пари, но те никога не течаха в постоянен поток и, изглежда, никога не бяха достатъчно. В края на 80-те той усилено инвестираше в недвижими имоти в Лондон, но със срива в началото на 90-те се наложи да се отърве от имотите си на половин цена. Без значение дали родителите ми пируваха или гладуваха, аз не исках да бъда зависима от тях. Най-големият ми страх беше да не остана под опеката на майка ми. А следващият най-голям – да не ѝ доставя удоволствието да види как свършвам като наркоманка в общинско жилище – много от момичетата от добри семейства, с които се дрогирах, свършиха точно така.

Никой не знаеше за внезапното ми решение да се отдам на трезвеността, освен Деймиан и Седрик. Когато споменах за лечението пред баща ми, той ме посъветва да не го правя. По онова време настаняването в клиника беше на практика непознато във Великобритания. „Ще ти лепнат етикет „наркоманка“ – каза той – и повече никой няма да говори с теб.“ Освен това отказа да плати, но слава Богу, Деймиан се съгласи да покрие разходите, а аз щях да му върна парите по-късно.

През първите две седмици в клиниката не беше позволен контактът с външния свят, но веднага щом карантината изтече, се обадох на родителите ми. Телефона вдигна майка ми и щом разбра откъде се обаждам, каза: „Това не ни интересува“ и затвори.

Въпреки това бях все така силно развълнувана от перспективата да изляза от блатото на отчаянието, в което бях попаднала. Разбира се, лечението не беше бягство единствено от дрогата, но и от някои връзки. Очаквах с нетърпение шестте седмици без изкушението на „самолечението“ и без стимулите, които

насърчаваха преди всичко деструктивните ми модели на поведение. Почивката в селския „затвор“ ми създаваше усещане за уют и сигурност, които предполагам, че повечето хора свързват с дома. Също така знаех, че това е единственият ми шанс да взема живота си в ръце. Със сигурност беше единствената възможност да започна желания бизнес с Джими Чу или с когото и да било друго.

Във „Фарм Плейс“ имаше само две дузини пациенти, почти поравно мъже и жени. Лечението започваше с петдневна почистваща програма, от която в действителност няхах нужда, защото никога не бях пила толкова много, че да се пристрастя физически. Бях купонджийка, а не алкохоличка, която си седи вкъщи и планира как да грабне бутилката. През целия си живот никога не бях пила сама, но когато станеше време за гуляй, бях сред най-добрите.

Бяхме настанени по четири в стая, а моята менажерия изглеждаше като извадена от филма за Бриджет Джоунс. Три от леглата бяха подредени в редица – на едното спеше анорексичка, на другото – момиче, страдащо от компулсивно преяждане, а между тях бях аз. Зависимата посестрима беше сама, близо до прозореца.

Единствената от нас, която все още беше във фазата на отричането, беше анорексичката. Тя беше ужасяващо слаба, но мислеше, че изглежда страхотно. Ядеше едва по няколко хапки и тръгваше да обикаля наоколо. Банята ни беше обща, така че – слава Богу, че не беше булимичка. И добре, че с преяждащата се разбираха толкова лесно.

Сутрин всяка от нас си оправяше леглото. Освен това миехме чиниите, чистехме подовете, миехме баните и перяхме дрехите си сами. Домакинската работа, която на терапевтичен език се наричаше „лечебни задължения“, беше новост за мен, но аз

и се наслаждавах. Всичко това се вписваше идеално в новопридобитата ми мотивация да се променя и да си проправя път в живота. Със зъби и нокти, ако се наложи.

След домашните задължения се занимавахме с четене, утвърждения, дневна медитация, а после – закуска. След това се разделяхме на групи за дискусии и задачи и работехме усилено върху дванайсетте стъпки от програмата, като наблюдавахме на първата: „Приеми, че си безсилен пред своята зависимост и си изгубил контрол над живота си“. Иронията беше, че имаше толкова много други начини да остана безгласна и безсилна, дори когато започнаха да ме застигат капаните на успеха, които, както ще видите, направиха пътя ми към избавлението доста трънлив.

Имаше обитатели на „Фарм Плейс“, които произхождаха от всички възможни прослойки на обществото – като започнем от богаташки пикльовци като мен и стигнем до такива, чието лечение се плащаше от местните здравни власти. На груповите срещи за установяване на сходствата някой от нас разказваше историята си, а останалите му даваха обратна връзка. Слушах разказите за живота им с изумление и осъзнах, че макар да имаше евтини и скъпи места на трибуните, на терена всички бяхме равни. Фокусирахме се върху чувстването, а не върху материалната страна на нещата и се оказа, че много различни помежду си хора успяваха да намерят общ език.

Освен да участваме в групите, единственото, което правехме, беше да ядем и да спим. Консумирахме тонове свински котлети с картофено пюре, прясно добити във фермата, но мисля, че никои не наддаде тегло, защото все още се наблюдаваше нетна редукция на калориите, която се дължеше на изключването на алкохола. (В кухнята бяха скупчени стекове с бутилки минерална вода.) Спортът не се насърчаваше, защото пациентите с хранителни разстройства можеха да го използват, за да контролират теглото си.

Всяка събота имаше свиждане и макар че родителите ми не дойдоха нито веднъж, Седрик ме посещаваше всяка седмица, носеше ми цигари, разхождахме се заедно наоколо и провеждахме все по-сучни разговори. Беше много сладък и подкрепящ, но наистина не успяваше да проумее какво точно правя и защо.

Трябва да призная, че намирах всичко случило се до влизането ми в клиниката, доста озадачаващо. „Как свърших тук?“ – продължавах да се питам. Но след това преподавах изречението граматически. Не бях „свършила“. Бях твърдо решена това да е само началото.

Единствените мисли, които ми бяха опора в дългите периоди на съмнение в себе си, бяха тези за бизнес плана ми. Идеята да пусна линия луксозни обувки беше лъчът надежда, пътеводната светлина, към която се стремях. Казвах си: „Мога да го направя. Това е нещо смислено, мога да му се посветя и да го доведа до успешен завършек.“ Терапевтите се опитваха да ми помогнат с позитивно мислене, но хоризонтите им бяха невероятно ограничени. Когато споделях с тях, че ще създам марка луксозни обувки, те неизменно отвръщаха: „Разбира се, можеш да си намериш работа в магазин за обувки.“ С други думи – *не прави грандиозни планове. Мисли на дребно, ден за ден.* На което отвръщах: „Няма начин. Вложила съм почти десет години в модната индустрия. Не се опитвам да остана чиста и трезва, за да се върна назад“.

Анализите на състоянието ми също не ми се нравеха. Те все се фокусираха върху химическата зависимост. Непрекъснато повтаряха: „Безсилна си пред този импулс – след което добавяха – Не можеш да обвиняваш родителите си. Не искаме да чуваме за лудата ти, алкохолизирана майка, която те е измъчвала. Просто си зависима. Това е всичко.“

Това универсално обяснение ги устройваше, защото беше

удобно за всички и ги освобождаваше от нуждата да се разровят малко по-надълбоко от химията на мозъка, но лично мен въобще не ме удовлетворяваше, защото не ми звучеше достоверно. Исках моят собствен опит да бъде приет и анализиран, а това означаваше някой да ми каже: „Състоянието ти не се дължи единствено на мозъчна химия. По отношение на теб майка ти винаги е била гаден садист. Демонът не е само в главата и ще ти трябва нещо повече от терапия, за се отървеш от него.“

След клиниката повечето хора отиват в защитено жилище. Вместо това, когато излязох оттам, се хвърлих в опити да спечеля на своя страна Джими Чу. Това беше част от усилието да изкореня старите навици и да си изградя нови, което в голяма степен се движеше от страха. Бях твърдо решена да не засядам в света на майка ми и да не свършвам като наркоманка в общинско жилище. А това ми струваше всяка капка енергия. Понякога силите ми бяха толкова изцедени, че единственото, което успях да направя, беше да стана от леглото. Но няхах нищо за губене, а ми предстоеше да спечеля всичко.

Докато бях във „Фарм Плейс“, родителите ми бяха продали голямата къща на Честър Скуеър и бяха купили две по-малки наблизо – една на Честър Роуд и една на Джералд Роуд, почти залепени една за друга. Живели сме в поне седем различни къщи в Белгравия, защото баща ми купуваше някоя, ремонтиреше я, живеехме в нея известно време, а после я продаваше на печалба.

Когато излязох от клиниката, се преместих в основната сграда на Честър Роуд, родителите ми заживяха на Джералд Роуд, а брат ми Даниел – в мазето им. Това, че не плащах наем, ми позволяваше да държа главата си изправена, но не допринасяше

за психическото ми благополучие. Майка ми продължаваше да идва всеки ден и да влиза без предупреждение, за да изследва съдържанието на чекмеджетата ми за бельо и Бог знае какво още.

Вечер посещавах сбирките на Анонимните наркозависими, а сутрин взимах метрото от Слоун Скуеър и отивах в Хакни, за да прекарам деня с Джими. Той все още беше резервиран и невероятно нервен. Не вярвах, че въобще бе разбрал напълно какво му предлагам и къде можеше да ни отведе това предложение. В този смисъл първата ми задача беше да го убедя, че съм сериозна и не искам да му навреда. Точно обратното – искреното ми намерение беше да изкараме много пари. Но не можех да го спечеля, като го заведа на обяд в някой лъскав ресторант. Трябваше да ме опознае като човек и да ме види в действие. Той искаше да помириша кожата и лепилото, така че единственият начин да докажа добрите си намерения беше да се навъртам наоколо и да си изцапам ръцете.

Всеки ден в продължение на три месеца посещавах търговското училище и междуременно продължавах с терапията си. Старите ми оправдания бяха останали във „Фарм Плейс“ – сега имах опит в оправянето на легла и чистенето на тоалетни и това ми даваше готовност да изградя живота си отначало, на една много по-солидна основа.

В същото време, за да продължа с истинската терапия, се потопих в света на Анонимните наркозависими. Създадох нови приятелства, но освен това срещнах много познати хора, за които до онзи момент дори не подозирах, че също са зависими. Исках да поддържам връзка със старата тайфа, но си спомням, че когато веднъж излязох с Тара и Емили, се почувствах толкова не на място, че се разплаках и избягах.

Като се има предвид обесивната ми натура, да се гмурна в света на Джими означаваше да прекарвам много време в опити

да почистят и подредят. Това място винаги тънеше в хаос и докато метях, наблюдавах как Джими оформя кальпи отзад с двама работници от Малайзия или опъва горните части на обувките. В това време племенницата му Сандра – млада, слаба с дълга тъмна коса и бретон – седеше на работната си маса, режеше шаблони и шиеше.

Както щях да науча по-късно, Сандра беше ключова фигура в работата и душевния свят на Джими. Беше родена на остров Уайт, където майка ѝ и баща ѝ държали китайски ресторант. Искала да учи в модно училище, но родителите ѝ отказали, така че заживяла със сестрата на майка си – Ребека, съпругата на Джими. Сандра прекарала една година в Централния колеж по изкуство и дизайн „Сейнт Мартин“, а след това, през 1989 г., започнала да работи за чичо си.

Докато се учех на търговия в Хакни, с баща ми провеждахме нещо като кухненска магистърска програма по бизнес администрация. Дори заведох Джими на Честър Роуд за един-два урока. Баща ми му каза: „Никога не трябва да приемаш сделка, ако не делиш поравно с инвеститорите. Петдесет на петдесет.“ Добър съвет, но само след няколко години сами щяхме да се хванем в капана му.

Още от самото начало баща ми даде да се разбере, че за него не представлява интерес да бъде инвеститорът, който притежава останалите 50%. Той искаше да излезе на улицата и сама да набере капитал. Представих идеята на моя приятел Доди, сина на Мохамед ал Файед и собственик на „Харъдс“, и на още няколко от богатите дружки на баща ми. Направих презентация, в която бях включила материали от „Вог“, възхваляващи Джими, но всички отказаха. Нито аз, нито Джими имахме стабилния опит, който инвеститорите търсеха.

Междувременно усещах, че между мен и баща ми се из-

гражда връзка, която така и не се бе създала, докато бях дете. Той беше много успешен предприемач и на двама ни предстоеше да разберем дали съм наследила нюха и уменията му. Със сигурност имах други таланти и бях придобила способности и познание за конкретния пазар и поколението, на което исках да продавам обувки. След три месеца в Хакни сметнах, че съм демонстрирала на Джими и на баща ми цялата решителност, която имаха нужда да видят, но все още не бях привлякла никакви инвестиции. Татко се свърза с приятелите си Дейвид и Фредерик Баркли, собственици на „Риц“, на вестниците с марка „Телеграф“, както и на други престижни активи. Те се съгласиха да инвестират 100 000 лири, а татко реши да вложи още 50 000. Но когато размисли, каза: „Знаеш ли какво? За толкова пари ще го направя сам“. Отказа предложението на Баркли и се свърза с адвокати, които да започнат преговорите по договора. Щяхме да пуснем линия конфекция и да отворим верига бутици под името „Джими Чу Лимитед“.

Задачата на Джими беше да изготви дизайна на обувките, като същевременно запази собствения си бизнес извън споразумението. Нашата роля беше да осигурим начален капитал, мениджмънт и бизнес експертиза. Всяка страна, от едната – аз и баща ми, а от другата – Джими, щеше да притежава дял от 50%. (Привидно Джими се съгласи да даде на Сандра част от неговия дял, но така и не го направи.) Татко щеше да бъде председател на борда. Аз щях да съм управляващ директор, отговорен за производството, маркетинга и рекламата.

През май, 1996 г., подписахме договора във всекидневната на Честър Роуд. Беше голям, тежък куп хартия с много сложни юридически клаузи, които само засилиха безпокойството на Джими. Той изглеждаше ужасен, все едно всеки момент щеше да избяга. Слава Богу, беше си наел адвокат от „Шилингс“, кой-

то през цялото време му повтаряше: „Джими, сделката е добра. Наистина си я бива. Трябва да подпишеш.“

Баща ми основа корпорация, наречена „Тисълдаун Интърнешънъл Лимитед“, на Вирджинските острови като приносител на инвестицията си, след което ангажира компанията „СиАй Лоу Тръстийс“ на остров Джърси да отговаря за дяловете.

Предполагах, че тези сложни финансови структури са добра идея – коя бях аз, че да оспорвам решенията на баща ми за пари? И двамата мислехме, че Джими Чу, общар до мозъка на костите си, ще се прочуе като Джими Чу, модния дизайнер на обувки. Но, както казва поговорката, учим се, докато сме живи.

Неоправданите очаквания във всички случаи водят до невероятно болезнени последствия, а ние не просто продължавахме напред. Ние процъфтявахме. За да бъдем честни, ако бяхме направили всичко както трябва, ако не се изправяхме пред резки обрати и не влизахме в кръвопролитни битки, историята въобще нямаше да бъде толкова интересна.

Много години по-късно, след като превърнах „Джими Чу“ в световноизвестна марка; след като преминах през три сделки с дялови капитали и преживях неприятелско поглъщане; след като влязох в заглавията, като помогнах на бившия си съпруг плейбой да се отърве от скандал, като потвърдих очарователната му некомпетентност; след като се въвлякох в друг съдебен процес, за да попреча на собствената ми майка да ме измами с милиони долари, Жил Хатърсли написа в „Сънди Таймс“, че повече приличам на героиня в рискована любовна афера от роман на Даниел Стийл, отколкото на истински човек.

Когато погледна назад, приемам, че такова описание може би има известни основания.

Основният похват на Даниел Стийл е да създаде образ на смела героиня, да я подложи на изпитание, и след това я подхвърли на всеки злодей и капан, който може да измисли. А това е едно доста добро обобщение на живота ми до този момент.

Формулата се разгръща и в немите сериали като „Опасните приключения на Полин“, в които млада жена, постоянно подлагана на изпитания, влиза в битка с пирати и вилнеещи индианци и на всеки дванайсет минути се олюлява на ръба на някоя скала.

Във версията на Даниел Стийл има много по-големи злодеи, които често се спотайват в заседателните зали и носят поръчкови костюми, а приключенията най-често водят до финансов крах и свършек под колелата на идващ влак. Героинята в беда изглежда по определен начин, целите ѝ включват последните достижения на бизнеса и медиите, а обкръжението ѝ е осеяно с дебело подчертани в заглавията имена, баснословно скъпи модерни дрехи и други луксозни стоки. Но най-същественото е, че успехите на тази смела млада жена в края се увеличават пропорционално на ужасните неща, които са ѝ се случвали в началото на историята.

Що се отнася до мен, аз някак успях. Слабостите, които доведоха до известни грешки, както и склонността ми да се поддавам на тормоза от страна на някои „злодеи“ по пътя, бяха породени от ограниченото количество опит. Но той беше и движеща сила за категоричната ми решителност, благодарение на която съумях да оцелея.

Когато се впуснах в това начинание, въобще не си представях колко удари в гърба, висене на ръба на скали и идващи влакове ми предстоят.